

ХИТРА МЪРЗЕЛАНА

(Народна приказка)

Момъкъ взелъ другоселка за жена. Дошла тя у дома му, зашетала изъ кжщата, ала пипала бавно и малко работѣла.

По-голѣмата часъ отъ времето ѝ минавало въ приказки съ съседкитѣ. Така минали нѣколко години. Тя отъ день на день прела, но не слагала станъ да тъче. Дрехитѣ имъ извехтѣли. Трѣбвало да шиятъ нови. Затуй, единъ день мжжътъ ѝ рекълъ: „А бе, жено, три години стана предѣшъ, а още нищо не си откала. Сигурно не си напрела“.

— Напрела съмъ, мжжо, какъ да не съмъ напрела, ама нѣмамъ мотовила да го намотамъ — отговорила тя. Ако не вѣрвашъ, ела да видишъ!“

Станала тя и трѣгнала къмъ зимника. Трѣгналъ и мжжътъ ѝ следъ нея. Спрѣла тя предъ една каца, бръкнала вжтре, извадила едно напредено вретено и му го показала. Сложила го въ кацата и извадила друго. Така вадила, слагала, докато му показала 50 напредени вретена.

— Добре, — рекълъ мжжътъ — щомъ е такава работата, ще отида още сега въ близката гора да ти донеса мотовила.

Взелъ сѣкирата и трѣгналъ да търси подходящо дърво. Току що намѣрилъ едно и замахналъ да го отсѣче, нѣкой извикалъ задъ него: „На този, що сѣче мотовила, жена му въ кжщи умира“. Изплашилъ се човѣкътъ. Помислилъ, че наистина жена му умира. Стисналъ брадвата и припналъ къмъ дома си. Стигналъ запѣхтянъ и що да види: жена му, просната на пода, лежала и пѣшкала, а сърцето ѝ така силно биело, че искало да изкочи изъ гърдитѣ ѝ.

— Изведнѣжъ — заоплаквала се тя — ми прилоша, прилоша и паднахъ.

Минали се нѣколко дни, и тя оздравѣла. Той пакъ трѣгналъ за мотовила, но му се случило сжщото, Третия пжтъ пакъ така, но тоя пжтъ той се осъмнилъ въ болестъта на жена си. Щомъ оздравѣла, рекълъ ѝ: „Днесъ пакъ ще отида за мотовила“. Взелъ сѣкирата, но, вмѣсто да трѣгне къмъ гората, скрилъ се край плета. Следъ малко жена му се показала на вратата и като хала се спуснала къмъ гората напрѣко презъ нивитѣ. Разбралъ той, каква е работата, и отишълъ въ зимника, въ кжщи. Навелъ се надъ кацата, но въ нея имало само едно вретено, което жена му по-рано изваждала 50 пжти.

Замислилъ се той и се чудилъ, какво да прави съ мързеливата си жена, та да я накара да работи. Въ това време дошълъ единъ човѣкъ и му съобщилъ, че братътъ на жена му се жени и ги кани на сватба.

— Добре, кажи му че ще отидемъ. — рекълъ той и излѣзълъ да го изпрати. Върналъ се чакъ за обѣдъ и заварилъ жена си болна.

— Ходихъ, — рекълъ — но не намѣрихъ такава дърво. И току-що се върнахъ, срещна ме вашенецъ и ме покани: жени се братъ ти.